

ved en Jernbane, som ikke tilhører Staten" — og nu maa vi jo vide, at siden Loven af 8. Maj 1894 have vi faaet en Mængde Privatbaner foruden dem, vi havde i Forvejen, saa dette spiller en stor Rolle, og det i stigende Grad — „udover paa det offentlige Vegne Overopsynet med de ham underlagte Baner i det hele og maa særlig nøje paase, at Banens Benyttelse sker overensstemmende med de Forskrifter, som indeholdes i den paa Banens Anlæg meddelte Koncession, eller som senere af Ministeriet maatte være eller blive givne.“ Hvorledes kan nu en Kommissarius nøje overse og passe paa, at Banen i det hele taget drives nøje i Overensstemmelse med de givne Forskrifter, naar denne Mand ikke en Gang bor i den Landsdel, hvor denne Bane er, men derimod bor i det alleryderste østlige Hjørne af Landet? Jeg synes, denne første Paragraf er tydelig og klar.

Saa staar der i Instruksen § 6: „Kommissarius har jævnlig at berynne Jernbanelinien for at undersøge Banens Benyttelse og Maaden, hvorpaa Banen ledes.“ Efter denne Instruktion, som Ministeriet har udgivet for vore Jernbanekommissarier, har en Kommissarius bl. a. altsaa ogsaa — og det jævnlig — at befare de Banestrækninger, for hvilke han er Kommissarius. Nu er det under Behandlingen af denne Sag ikke blot under Finanslovens 1ste Behandling i tidligere Aar, men ogsaa, da vi for en Tid siden havde dette Lovforslag til 1ste Behandling, blevet oplyst, at i Almindelighed se vi ikke disse Kommissarier mere end en Gang om Aaret, og det er, naar der holdes Generalforsamling; saa komme de og lede den. Ellers se vi dem saa godt som aldrig, uagtet Instruksen tydeligt og klart siger, at de jævnligt skulle befare den Banestrækning, for hvilken de ere Kommissarier. Men nu forekommer det mig soleklart, at naar dette er en Jernbanekommissarius's Opgave, og i Grunden en af hans Hovedopgaver, idet han efter Instruksen skal lede Banen i alle dens Enkeltheder, er den naturligste Ordning den, at han bor i den Landsdel, hvori han har alt dette praktiske Arbejde.

Der staar fremdeles i § 7, at aldrig saa saare der indtræffer et Ulykkestilfælde paa Jernbanen, skal det ufortøvet anmeldes for Kommissarius, „som da har at drage Omsorg for, at de Foranstaltninger, den offentlige Sikkerhed maatte kræve, uopholdeligen træffes. Navnligen er Kommissarius i saadanne Tilfælde berettiget

til at suspendere den eller de Betjente, hvis Adfærd har givet Anledning til de indtrufne Ulykkestilfælde, dog at han underretter Jernbanens Bestyrelse om den stedfundne Suspension“. Han skal altsaa øjeblikkelig gribe ind og helst være til Stede for øjeblikkelig at kunne gribe ind og hjælpe til, at der ikke sker lignende Ulykker senere, og han kan gribe saa hastigt ind, at der slet ikke er Tale om, at den stedlige Jernbanebestyrelse er til Stede, thi der staar, at han skal underrette denne Bestyrelse om, at det og det har han gjort, altsaa han skal gribe ind saa snart som muligt.

Naar man nu har læst denne Instruktion for Jernbanekommissarier med de Bestemmelser, jeg her har citeret, og har læst den mange Gange — ja, saa maa den ærede Minister undskylde, saa er det ikke, fordi vi intet Kendskab have til, hvad Kommissarierne have at bestille, nej, saa er det netop paa Grund af det Kendskab, vi have til, hvad de skulle bestille, at vi foreslaa, at den Kommissarius, som skal have med den store Landsdel Jylland at gøre, skal bo i denne Landsdel; da først er han ret i Stand til at udføre den Instruktion, Ministeriet selv har givet ham. Jeg kan gerne indrømme det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen), at han i Udvalget, da dette Ændringsforslag kom for, spurgte, om der maaske ikke kunde foretages en Forandring her. Det er fuldstændig rigtigt. Men jeg vil for mit Vedkommende i alt Fald foreløbig anbefale det høje Ting at følge Udvalget og stemme for, at vi faa vor Kommissarius for Jylland boende i den Landsdel, han har med at gøre.

Jeg kan saa godt forstaa, at den ærede Minister er i en meget vanskelig Stilling, og jeg beklager, at han staar overfor et saadant Tilfælde, thi hvorledes Forholdet er, vide vi jo alle, og naar jeg siger det her, siger jeg det jo netop for at støtte den ærede Ministers Stilling. Da den Kommissarius, vi for Tiden have for Jylland, netop er saaledes situeret, at han naturligvis ikke paa nogen Maade vil rejse over til os Jyder og være hos os til Hverdagsbrug, forstaaer jeg saa godt den ærede Ministers vanskelige Stilling. Men det er jo ikke den ærede Minister, der ønsker det, der her er foreslaaet, det er jo Finansudvalget, der ønsker det. Lad saa os blive Prügelknabe i denne Sag, vi skulle nok tage imod det; der er ingen Ting i Vejen! Men det sker jo netop under stærk Modstand fra den ærede Ministers Side,